

بهتر باشد العباد که در وقت نماز بجا آید و در وقت نماز بجا آید و در وقت نماز بجا آید
 تو آنکه درین گیر می آید هر چیزی که در آن است و در آن است و در آن است
 اقبال هر روزی که زود وقت بخت بر شکی نیست عاوان العاقل من کوهه راب و کوهه راب
 بمانندون که در وقت نماز بجا آید و در وقت نماز بجا آید و در وقت نماز بجا آید
 الصبر و صبر است و در وقت نماز بجا آید و در وقت نماز بجا آید و در وقت نماز بجا آید
 فدا آنچه دوست داری در صبر آنچه دشمن از علی کماله من عاقل بجا آید و در وقت نماز بجا آید
 آنست که غالب بر بر عوا و هوس و نفوس است و در وقت نماز بجا آید و در وقت نماز بجا آید
 شرف و بخت بلند است باخوان پسندید و جلاله التا اینست عاقل و در وقت نماز بجا آید
 دشمن از زمانه نماز من حقیقت است و در وقت نماز بجا آید و در وقت نماز بجا آید
 تجرب و نوریت بجز مهند است با شد التبعید و تغییر عاقل و در وقت نماز بجا آید
 و لا یدر عاقل من عاقلها مقلد متعبده کماله نباشد خلاصا را اند که در وقت نماز بجا آید
 صبر و لا یفتر و ما و هار و شیخه و لا یفتر عیونها و در وقت نماز بجا آید و در وقت نماز بجا آید
 آب که در این شود و در وقت نماز بجا آید که شایع است که در وقت نماز بجا آید
 بمانندون که در وقت نماز بجا آید و در وقت نماز بجا آید و در وقت نماز بجا آید
 اینست که در وقت نماز بجا آید و در وقت نماز بجا آید و در وقت نماز بجا آید

اِنَّا حَسْبُنَا الْقَوْلُ الْحَسْبُ الْجَمْعُ بِذَلِكَ بَيْنَ مَرْيَدِ السَّمَاءِ وَفَضِيلَةِ الْاِحْتِصَانِ بِرُؤْيَا
 كَرَمِي كَفْتَارِ اِنْزِي نِيكُونُ كَرْدَاوَاتَا مَعِ كُنِي مِيَانِ اَلْقَسْبَانِ فَضِيلَتِ اِحْتِصَانِ اِذَا تَوَقَّعَ الْكِرَامِيَّةُ
 فَالِهَانِ اَنْدَلَعَزَمُ وَاِذَا تَوَقَّعَ السُّوْطُ فَالِسَيْفُ اَلْحَيْوُ اَلْمَرْوُشُ فَنَارِي نِيكُونِي بِالْمَرْوَانِ شَرِيْرُ مَرْدُ
 نِيَقْتَدِرُ لِقِيَاهَا نِيْشِ مِيْشِ كِيْرَا تَارِيَا نِيْهَ كَا كَرْنِيَا شِدَا كَارْ شَمِشِيْرَا بَارَكَا اِرَا اَنَ الْيَوْمَ مَرَاكَا لَاحِصَاوَا مَرَاكَا
 حَسْبَاوَا لَاحِصَاوَا مَرْدُ مَعِ كَارْ نِيْشِ رُوْرَا بَارُو نِيْشِ حَسْبَاوَا مَرْوَاوَا حَسْبَاوَا بَارُو نِيْشِ اِنِيْزِ مَرْدُ كَار
 الْاَلَا مَجِيْئِي الْعَقْلِ اِذْ صَوَّبَتْ وَرَكِيْبَتَا اِنْتَا لِحَيْوُ الْاَكْبَرِي حَسْبُو لِيْسُرِي بِيْرُكِي رِيْزَا لِعَقْلِ مَرَاكَا الْعِلْمِ
 مَعِ مَرَاكَا سَوَارِي عِلْمِ نِيْشِ اَلتَّبَعِيْرُ قِيْوِيْنِ الْمَقْلِيْسُ مَرْوُفُ مِمَّ دَرُجَتِيْسُ نِيْشِ اَلْحَيَاةُ اَمَّا اِلَا كَرْمِي خِيَا نِيْشِ اِنِيْهَائِي
 كَرْمُ وِيْرُ كَوَارِيْتِ اَلصَّحِيْحَا قِيْضَالِ اَلتَّعْيِيْمِ صَوْبَتْ بَرَكْتِيْنِ نِيْشِ اَلْوَاوِيْنِ اِنْتَا لَتَوَاضِعُ مِيْلُو اَلشَّرِيْفِ وِيْرُوِي
 زِيْوَانِ شَرَا فِشِ بَرَكِي نِيْشِ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ
 كَالْبَسِيْرَةِ رَاهِقِ مَعْلُوْمِيْشِ وَاِذَا مَرَاكَا اَلْبَشَارَةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ
 جَلُوْبَتِي نِيْشِ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ
 كَنْدَاوِي اِرَاوَةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ
 بَرَكِي عَزِيْمِي كَنْدَاوِي اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ
 نِيْظِيْمُ الْاَلْمَقْدُ وِيْرُوِي اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ اَلْحَيَاةُ
 وَاِنْتَا مِيْشِيُوْ بَرَكِي وَاِنْتَا مِيْشِيُوْ بَرَكِي وَاِنْتَا مِيْشِيُوْ بَرَكِي وَاِنْتَا مِيْشِيُوْ بَرَكِي وَاِنْتَا مِيْشِيُوْ بَرَكِي

خوشنود کند و بر سر بران طبعی که از این علم است از حیات است الموت و القبر این است و محبت
 قسمی از قربت است لذلک الجلیل العظیم نام نیک است از عبادت و تقوی و طهارت و اجتناب از
 نیک موافق است از اخلاص است الجلیل العظیم هم از سرگشته می زبیری ملتوانی است الصیور
 الجمیل کما فی السعادتین صورت زیاده این تعارض است الصفا یعنی اللذات است جسم بهترین لذت است
 الشوق کما فی القوتین شوق است از فریب گمراهی است الکرمین یعنی اللذات کرم نیکو
 اخلاق بر سر از استی است الکرمین از الامتثال بالاختیار کرم است که عرض می نیکو کن العلماء
 مجربان کثرة الجهال علم غریب بسبب بی جهال اینند برین عجز علی بحری و کما الذی کناه ناو است
 حکم بی گناه ادا و الامتثال کما فی کرمین کما فی کرمین ناوان غریب از شهر خود است از او و بی خود
 الظلم و القدم و کما فی الامتثال کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین
 زینت و دانش بر نیکو کردار است نه زیایش باس الجوعین و کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین
 و مثل الکرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین
 کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین
 لذلک کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین
 کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین
 کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین
 کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین کما فی کرمین

لَطِيفٌ بِقَوْلِكَ مِنْ ذُنُوبِكَ وَأَعْلَىٰ سِرِّكَ مِنَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ مَنْ كُنَّ كَيْفَ أَرَادَ أَيْ تَسْتَطَاعُ كَيْفَ
 كَسَانِيكَ يَرْتَدُّ نَدْوَنَ خُودِ رَا بِخَيْرِ كُنْ تَا خَطَا بِهَتْ رَا بِأَيُّهُ مَرَّةً كَرَّةً وَاعْتَدِلْ لِقَاعِ حَيْهَا اللَّذَائِكُ
 وَبِقَاعِ تَبَعَاتِ بِيَا وَيَا وَيَهْ كَامُ كِنَاهُ فَرْتَن لَتَتْ بَقَايَ حَرِيمِ رَا قَوْلُ الشُّرَا النَّيَا وَكُوْنُ مِنْ خِيَا عَلِيٍّ
 بِرِيزِ مِيَا زَرْهَائِ شَرِيْرَا خُوبَانِ اِنْمَاهِمُ وَرُضْرَا شِيَا عِيَا لِنَطَا بِيَا وَجِيْلَا لِيَا بِطَرِيقِ نِيَا كُفَيْشِكُو
 نَائِيْدَا جَوَانِبِ كُوْنُو بِيَا خِيَا لِيَا وَفَاتِكَا لِيَا بَعْدِيَا وَفَاتِكَا لِيَا وَفَاتِكَا لِيَا وَفَاتِكَا لِيَا وَفَاتِكَا لِيَا
 بِرِيزِ مِيَا زَرْهَائِ حَقِّ بِيَا نِيَا مَارَاتِ اِنْتِ اِنْتِ مَوْقُشِ ضَرْوْمَا لِقُشِ مَسْرُ وُصَا جَنْشِ بِالْحُذْرِ اللَّيْمِ
 اِدَا كُوْنُو لِيَا اِدَا اِقْدَمْتِيْعَا بِالسَّفَلَةِ اِدَا اِقْتَبِرْتِيْعَا بِرِيزِ مِيَا زَرْهَائِ لِيْمِ وَرُقَيْتِكَا وَرَا اِحْسَانِ مَوْكَامِ كَرْدِهَ بَاشِي
 وَارْزَلِ قَيْتِكَا وَرَا مَقْدَمِ دَهْتِ بَاشِي مَسْفَلَةِ مَيْنِهَ وَرُقَيْتِكَا وَرَا مَقْدَمِ وَبِيَنْدَمُوْنِ بَاشِي
 اَلْحُذْرُ وَرَا اِحْسَانِ اَلْحُذْرُ وَرَا اِحْسَانِ اَلْحُذْرُ وَرَا اِحْسَانِ اَلْحُذْرُ وَرَا اِحْسَانِ اَلْحُذْرُ وَرَا اِحْسَانِ اَلْحُذْرُ
 شَرِيْمِ وَرُقَيْتِكَا بِسِيْرَةِ اِحْسَانِ لِنَا اِحْسَانِ لِنَا اِحْسَانِ لِنَا اِحْسَانِ لِنَا اِحْسَانِ لِنَا اِحْسَانِ لِنَا اِحْسَانِ لِنَا
 اَلْبِيْعُ الْعِظَا اَلْعِبَا اَلْمَصَا اَلْاِمْعَا اَلْمَصِيْحُ اَلْمَصِيْحُ اَلْمَصِيْحُ اَلْمَصِيْحُ اَلْمَصِيْحُ اَلْمَصِيْحُ اَلْمَصِيْحُ اَلْمَصِيْحُ
 عِيَا اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ
 بِحُذْرِ اَلْمَشِيْرِ وَبِهْتَرِنِ رَا اِنْتِ كَرْتِهَانِ بَاشِي مَلِكَةُ مِغْرِي مَوْشَاوَرْتِ اِحْسَانِ بَاشِي اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ
 اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ
 عِيَا شَقِيْ تَرِيْنِ مَرُوْمِ كَسِي اِسْتِ دِيْنِ خُودِ اَبْنِيَايِ مِغْرِي مَفْرُوشِ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ اَلْحُذْرُ

فقیر شکر است آکبر العیوب و عیب کبریا هو فوقک بزرگترین عیب است که عیب کنی مردم را با خود
 با و مبتلانی ای که در سینه تو است عیوب الناس و عیوب الخلق و عیوب المخلوقین که در آستانه که با مردم چنان رفتار
 کنی که خود توقع داری با تو رفتار کنند آنرا مصلحت الضلالت تحت بر وقت لایطامع بیشتر فانی و نابود شدن
 عقل نسبت طمع است اقوی التایید خطا همیر سلطانا علی غیبه توی بن مردم کسی است که قادر لغرض خود
 باشد افضل التایید لا احسنهم قدرا المعاشه ایستدیه راهها اما با صلاح معاشه بهترین مردم از
 حیث عقل کسی است که اداره زندگی خود را مرتب با در صلاح اجرت کوشش لفظ العمل معاداة القاصحین
 مصداق ما لفاخر الرفد بالغایه بزرگترین عمل شومی است دوستی با فاجرو طینان بخاسن
 و خدارا ولی التایید لا انعام من کثر نعم الله علیهم و ازترین مردم در حال نعم احسان کسی است که
 انعام احسان باره او زیاده شد باشد التایید فی التایید و التایید فی التایید بر سر کار اقدم
 در کتب عمل است پر میر از سوال خود من اذ امیرا کلا لاداک هکاک الافاضل اگر پستان بگوست خود
 بزرگان ببلایک لادان استاذ البطلان العیال اگر گزینگان بزرگی سنج مقصد نجیب علم نه گیرد
 اذ انما التواضع مع اللیعامه چون زبان فاند شودیم با بزرگی رسد اذ اجد المقادیر کطیک
 التکابیر چون تقدیر آید بجز باطل شود اذ البطلان هو کف فان لطیبه چون سیاهت سفید شود خوشی
 و سزنت میر یعنی هو اذ انفق بالرفیع بوضع اگر بزرگانه علم و دانش استخوت فروتن متواضع شود
 اذ انفق بالوضع ترفع اگر کمینه دست علم سزمت شک بر خود پسند شود اذ اجد الخلق لطفه التیظون

كَرِيْمًا فَارْتَابِ الْمَسْرُوفَ وَالْمَسْرُوفُ جَوْهَرٌ وَلَا يَتَّخِذُ قِيَمًا بِرَبِّهِ زَاهِرًا بِهَيْكَلِهِ مُرْتَبًا كَرِيْمًا وَوَجْهًا مَشْرِقًا
 نَسَائِدًا وَرُقَّتْ كَرْتَانِي مَقْرَشُ كَسِي بِرَأْسِهِ كَمَنْ رُبِّي فَوَيْدِي نِيَاكَ أَهْلًا قَوْلًا بِسَائِفَتِهِ هَاكُمُ ارْكَفَا خَيْرِي سِرْو
 رَبِّي كَالْمَقْتَلِ عَلَيْهِ عَلِيمًا عَالَمًا مَشْرِقًا وَرَأْسًا بِرُؤْسَانَتْ رَبِّي جَاهِلًا بِحَيْكَلِهِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ لَسَبَتْ
 جَهْلًا بِجَاهِلِيَّتِهِ رَبِّي كَالْمَقْتَلِ جَوَابًا لِلْمَشْكُوِّ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ جَوَّشَ سَكُوتَهُ رَبِّي بِجَوَّشِهِ بِحَيْكَلِهِ مَسْرُوفًا
 بِسَائِفَتِهِ بِهَيْكَلِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ فَصَحَّ رَبِّي كَالْمَقْتَلِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ فَصَحَّ رَبِّي كَالْمَقْتَلِ
 مِنْ سَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ
 شَكَرًا بِسَائِفَتِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ
 وَصَلَتْ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ
 خَيْرٌ مِنْهَا الْفَجِيئَةُ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ
 نَزَائِدًا رَبِّي كَالْمَقْتَلِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ
 شَدِيدًا كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ
 شَدِيدًا كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ
 الْجَوَابُ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ
 عَنِ الْقَوْلِ الْفَجِيئَةُ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ
 كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ كَمَنْ تَمَرَّ بِرَأْسِهِ رَبِّي بِسَائِفَتِهِ بِسَائِفَتِهِ

مینه الکرامه و الاغلا و ستور بزرگان بی پرپی اکرام و انعام نمودن است مینه اللدایع و
 الکجلا و ستور نام بگشاری است ترک آسیرت فان افشیت صورتی است تو اسیرت تا او را
 فاش کنی تا فاش کردنی تو اسیر او شدی و غیره و انشا الله تعالی انک رقا و التی کالی صوفت پیش مدهی
 روزگار کردن در بار خود زین کن ضیاع العقول انی طلب الضیوع طلبت جنری می فضول گمراه نمودن
 عقل است ظن لانیان و انک عقیده فعله شاهد علی من زبان نیز ان عقلش است و کردار او لیل
 بر ان بنامش است ظن لعاقل اصح من یقین بالکمال من یاقول صمم و دست تراست از یقین جاهل به
 لکایط صرودیه و انک و انک یقین بفضیله و انک فعل اولی انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله
 بسا که کنین را در کردار بکار نام او در بار او است و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله
 غایب البصیرة و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله
 بالجهل انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله
 و ظاهر میشود جوهر مهران و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله
 الصبر و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله
 فضیلت است با ان بقیة القیوم و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله
 کثیر النیب کی نادب سبب از زیادی نسبت است که من یقین بفضیله و انک یقین بفضیله
 انوبی نیاز است که من یقین بفضیله و انک یقین بفضیله و انک یقین بفضیله

دوست یازده همیشه بر زبان آورد و میزد عظیم نفسیه محقق هر که نفس در عظیم شمارد نسبت حقیر شود
 مین ملک نفس علی امیر هر که ز نام نفس دیگر تیرد او بزرگ شود من ملکیت نفس فاقده
 هر که نفس او غالب شود بقدر توان گردد من ساء تدبیره فاجل تدبیره هر که بد بدیر کند و درنگون
 گردد و قوی هواه ضعیف عزمی شود هر که هوا و هوس قوی گردد غم ازان اش ضعیف شود
 مین نظر فی العواقب سلم هر که باقت مین شود سالم ماند من استصحبکم الاضداد لعلکم انتم انتم
 صلح کند بر او خونا ازل گردد و مخاف سو طک تکی می نیک هر که از بازیانه تو برسد مرگت اتنا کند
 من کثیر باطل نام تتبع حقا هر که باطل زیاد شود حق و هم متابعت شود مین کثرت فاقده آه نعت
 وفاق هر که نفاش زیاد شود فاش معلوم شود من وضعه نادان آدبه لعلک تعرفت بهر کسی و جبر
 سازد شرف حسب از بزرگ و عزیز کند من اعطيت لداة غلبت بها عیضا و که هر که برای خود
 مغرور باشد اغلا بر او غالب مین قید بی حساب و غرضه بدهد هر که نسبت باشد به طه حسب رنگ شود
 بسبب من حسنت برین نه لعلک یخلف علیک هر که نیک باطن باشد از بیج کن ترسد من ساءت
 سیرت نه لعلک یامن آبله هر که باطن باشد به خائف باشد من عرف الناس کلهم لعلک یخلفه هر که مردم
 را شناسد با آنها اطمینان کند من اجماع شیوهها یجلی عرفتها هر که شهوت خود را بیزد مرتبت خود را
 زد کند من کثرت شهوتها نقلت مؤنتها هر که شهوت را بیش زیاد شود او زنگانش سخت گردد
 من حسنت سیاسته دامت ریاسته هر که ریاستش نیو گردد ریاستش دوام کند

بما اولیٰ ذی القربىٰ هم اهل الصلوة و الصیام و الحجاب و ما اولیٰ ذی القربىٰ هم
 بدترین مردم کسی است که خود را بهترین مردم داند مثل التاریخ و یحییٰ التاریخ و زبده الاغیثی و غیره و اولیٰ ذی القربىٰ
 بدترین مردم کسی است که تیرتد از مردم رضاجوی خدا و ترسد از خدا و رضاجوی خلق مثل التاریخ و التاریخ
 ان تیراة التاریخ مستقیماً بدترین مردم کسی است که بانکه او از نیک مردم افراد فریق و مجوز یاد کنند
 مثل الاوطان و الايامین و الفطان بدترین وطنها جای است که ساکنین آنجا این نباشند و الاخوان
 المواصل عند الرخاء المفاصل عند البلاء بدترین برادران کسی است که در وقت نعمت دوستی جویند و در وقت
 گمشدگی طلبند و حتی شیطون خیر من نطقه و حیثی شکست خاموشی که ای گویانی شو بهتر است از گویانی که
 فرمان خاموشی بر صد صوت الجاهل از لسان العاقل اگر حرب الفجاء جاهلی کار بصواب چنانست که گاه بی عقلی
 را نفرشی از ظن العاقل اصغر من یقین الجاهل گمان عاقل از یقین جاهل استوار تر است عجب من یفعل الشیء
 بالفیء الذی یمنه و یفوقه فی الغنی الذی یأبه طایفه عشر فی الذی یأبئ الفناء و یجانبه الاخر حیث الاعیاء
 تنگت می آید از زنجیل که با مال شروت نه گانی میکند درزی فقری که از آن گزیران است فوت میشود از
 اوست و غنای که از طلبگار است پس ننگانی میکند در نیاز ننگانی فقرا و باز میسردهد آخرت حاد و ان اختیار
 عند الامتحان یکره الرجل ان یقارن به کلام متحان بزرگ میشود و با خوار میگردد و علم لا یصلحک
 صلاح و مال لا ینفعک و بالعلمی که صلاح نکند تو اگر اسی است مالی که نموند به تو و بالست فکر اوله و مره
 تریخین سیمکه بدین قبحی که تفکر مرد و امون خویش آینه را اندک می نماید که در از نیک او را از افعال خراب

العاقل حقن دمه الخارجه من كبده كسرت بزرگواران که در افلاک بزار قوی التعمیر خزان مکه
 فادعها من عبد القجر وجهه و لها می رحمت گنینه بادشاه نهت چه از عدل استم و انجا میکند او همان ا
 در می آید زینک فی ال فضائل القیده و لیسوا فی الاخرة قدرت تو بر نفس تو بزرگترین قدر است امارت تو بر نفس
 تو بهترین امارت است بقی علی النبی الذی موع فی حالیک چگونه ای میانی بحال خود حال کنه درگاه
 سرشت در تجویز نابود شدن تو کنه فی غیبک افعالی مالک است بطن غیبی تو بر نفس تو باش و کنه ای
 خود آنچه استوقع که دیگران بعد از تو کنند که کمال ال کمال طمان اوت و وضعت طمان اول و بر علی و کرمه
 مانند مسلمان باش که اگر بخور از شکوفهای عزیز خود اگر از تو نهی کنی پاک طیب شد اگر شاخ تشید چنان بی ثقل
 سبک باشد که آید زبانه چینی لیکن با من نیست بر وضعت سبک یکد با من غایت عتیق بر من
 و هموار باش که آنکه ضیعت و شش شش شد با سلطوت باش و من غنی و غنی کمال لا یفیع یضرو الدنیا
 مع جلاوتها میز هر چه فایده نه بهر رساند دنیا با شیری نمی و کولاد بک کمال عتیق ابدا و کولاد
 کمال غنی و کمال مستعد باش از برای زیاد باش کانی او چنانکه گویا همیشه در خواهی بود مستعد باش از برای سخت خود چنانکه
 گویا در خواهی بود تو کان لربک شریک لا تتک و سئلنا اگر از برای او در شکی بود از او نیز به شیری میسر شود مظلوم
 علی الظالمین و الظالمین مظلوم از دزدان خواهی مظلوم از ظالم شد میرا است درستم کون ظالم بر مظلوم
 لیسوا فی الاخرة و سوره الف که از دفع بر سر میاز مظلوم چون است و از علم چون
 بلند تر به گروه و مظلوم لایا بر یغفل عن الاستعداد کیسه شناخت روزگار و فایز نشود از تیره مدار که از بار

باب سوم

در اشعار مختلفه مضامین که برای تشبیه و در بزم آرائی به آنها مضمون است ترتیبی است که این کیفیت است
 اول اشعار مصرعی و مضامین مختلفه از شعرای مختلف ترتیبی است حتی در آخر دو مصرعها اشعار که در وصف و غیره
 مضامین از شعرای بعد از اشعار مصرعی اشعار چهار مصرعی ترتیبی است همچی بولد و قطعات اشعار که شبیه
 قطعات و اشعار است که در این باب درج است از هزار و پانصد بیت کمتر است

مطلع مصرعای

این است مضامین ترتیبی زبان بهانه ^{ملاحظه می شود} گفت حیرت است زبان و زبان پنا
 ازین چه باک که رسم قائمی ^{ملاطیبه و اعطاف و پند} بل است نه یک طریق جمع است نامی داری
 آنها که خراب است بر خود حرام کردند ^{نیاض لاجبات} چون کار خود را کشت تا بزم کردند
 از دید دل از حسن مهربانی تو ^{چندید} چون شمع تا یکی این گرمی زبانی تو
 آدم خالکان ذوق و آه می کشتم ^{ایجاد قیاس} آتش بجای آتش زین چاه می کشتم
 ای صورت از لبها برین زده ام پیش کش ^{هلالی جنات} بر رفیق دنت گریانی گریانش پیش
 آرزو مند تو ام بنمای روی خویش را ^{صفا} دره از جام برین کن آرزوی خویش را
 اگر چه نیست بول تو دست زدن ما را ^{صفا} به آنکه طالب چنین تو ایم بسن ما را

وچندی

آن پری چهره که از دم او شاو مرا ^{لی} مگر یاد گشتندی ز دانا و بزمرا

سلمان سلاوی

ای خال خط و زلف تو آرایشی زید ^{این} نیده بی یزد و پیش تو ندید

سنگی

آرمیدی به قیبان ز میدی از دانا ^{ما} چه کردیم چه گفتیم؛ و چه دیدی از ما

شیخ علی حنین لاهیجانی

از ساد و خان رتبت پاب نشد ^{زین} آتش بی دود کجا بست و لانا

خلغانات

اگر ز بندگی چون منی ترا عارا بست ^{تو} ز دانا بشق خرمیلار نشد بسیار نش

مرزا محمد استاد

اگر دغانه نشینی زیرین او بر خیشند ^{اگر} بیرون و سی ز مردون خلود خیزد

ایضا

آتش شوق چنان زلم افروخت بود ^{دید} گران بی زنجیر سوخته بود

دقیق و اعجازت زوی بی

این ریم و دینار که چشمم تو بر آن است ^{هر} یک و خاوه چشمی بگران است

ایضا

آشایا نیکنه از حق نکشوم می زنند ^{بچو} دندان بر شکر لقمه بر هم میزنند

میوه اشون جهاتت زوی

از قیبان تو در دل من بسیار است ^{نیست} یاری سخن زه سخن بسیار است

میوند جفا صفت جاو

اگر دل هستی با او با بدیل از جان برگرفت ^{دل} نایب بر کسی بستن که توان برگرفت

والله ما غستانی

از آن آشت بزم آن شعله خوسا غمگیر ^{که} صحبت میان آتش در شکیرو

سنای

اگر خواهی که گل منی بی خود آتش کن ^و گریل خزان منی گاه جان با کن

اهلی شیواتی

ازو پذیرفت از دل بچون منی زود ^{در} دل چنان نشسته که بیرون منی زود

ایضا

از یک تا زکست چو گل طبع دخی تو ^{خور} شید زه زود آتش کوی تو

ای که می پری من کبان با نه منزل ^{ملاک} منزل و در آن است ما به از من کجا

از غیر کفر شکوه چو آن چشم تن آید ^{ملاک می یزدی} شاید به هواداری او در من آید

انجبان بی که چو از حادثه برباوری ^{قاسم خان تبریزی} حسن معنی نگذار که تو از یادوری

از آن پوسته می گویم سخن را سخن با او ^{امای عراقی} که می ترسم که گوید بگری خرم سخن با او

از رنگ چو می رود از شهر بار و ما ^{شجاع کاشانی} مای پرویم تا نه رو و شهر بار و ما

آنانکه دل غیبت ما شاد می کنند ^{حاجی طهرانی} باری بدان خوشترم که مرا یاد می کنند

از لعل لب و درت ما ثابت دل ^{داود صفوی} در آتش یا قوت کباب است دل ما

از سکه خشت افروغ شرم حجاب است ^{زائر همدانی} عسقر در آینه چو گل در ره آبلت

از یک نگاه کار مرا ساخت یار من ^{صبای کاشی} دیدی چگونه یار من آمد بکار من

از خج بی زلفت حاجت روا نگردد ^{عنی کشمیری} تا آت روزی این آینه نگردد

ای در آغوش ملک و ده بختی کن ^{شفای اصفهانی} شکرستان زیر لب ری ترشتری کن

از زبان کک نقاشان شنیدم بارها ^{واعظ ترویجی} بی زبان نرم کی صورت ببرد کارها

آکنی که از عشق بگویند قانندی است ^{اشرف} طفلانی که خوشن محاوره افتد نماندی است

از من جدا شدی گمانم چنین نبود ^{فیضی} ای نوزیده از تو مر چشم این نبود

آن غنچه که گل گشت گر غنچه نگردد ^{نامعلوم} دین طرزه لب با گهی غنچه گهی گل

افتاده به پازلف سخن سبای تو از حیث ^{فناک}
 دیوانه منم سلسله در پایی تو از حیث
 اگر نه از گل محبت پرشته اند مرا ^{ملاذیم و اعظ}
 چرا بجهت خط چین کشیده اند مرا
 ای کینه بی روی تو ما را زنگانی مشکل است ^{طالب اصلی}
 طغی و انج فراقت همچو زهر قاتل است
 آنچه در پرده گل بود نهان وی تو بود ^{شاهزاده سلیم}
 گره خنجر کشودیم در پوست تو بود
 آتش مزاج من بگذارد این عتاب ^{قدسی}
 چین بر چین نذیر کسی آفتاب
 ای تیغ اقد خوب از خوب زلف و چه خوب ^{ملاجای}
 بر زبان اهل دل نام تو محبوب القاب
 ای جانم لب لب زبان شیرین تر ^{ایضا}
 خند شیرین سخن گفتن از د شیرین تر
 آنگه در وقت سحر بند قبا بکشاید ^{بابا قنای شیرازی}
 می تواند گرهی از دل ما بکشاید
 اگر حال من آن شیخ را بجز باشد ^{امیر خسرو دهلوی}
 بسو دارد لاش از سنگ سخت تر باشد
 ای چشم و دهان تو بهم خواب خیالی ^{سید جلال حسینی زوی}
 روی تو را بروی تو بدری طلالی
 از خواب جابته پاک پریشان برآمده ^{اهل شیرازی}
 صبح قیامتش زگریشان برآمده
 آرزاکه قدم در ده صاحب نظر است ^{بابا قنای شیرازی}
 از هر چه کند قطع نظر در آن است
 آنگه بهر گیران زلف چین می فکند ^{ایضا}
 چون میرسد نزدیک من چین جبین می فکند
 آینه تاز روی تو ز یور گرفته است ^{قاضی نورالله صفهانی}
 خود را به آفتاب برابر گرفته است
 ای قامت تو جلوه ده شیوه پای حسن ^{وحشی بزدی}
 در هر کرشمه تو نهان ضدای حسن